

Miha Tozon In ... akcija!

Kako začeti film? Kaj pokazati gledalcu, da ga bo film takoj pritegnil ali vsaj vzbudil njegovo zanimanje? To sva se spraševala z režiserjem Vojkom Anzeljcem, ko je napisal scenarij za **Zadnje večerjo** (2001), prvi profesionalno digitalno posnet film v Sloveniji.

V filmu Hugo in Tinček iz norišnice ukradeta kamero in z njo pobegneta. Posneti hočeta film o junaku, ki reši dekle. Hugo je snemalec, Tinček pa igra glavnega junaka. Vojko je imel odlično zamisel. Film se mora takoj začeti z akcijo, ki tudi takoj nekaj pove o protagonistu, norčku Tinčku, ki ga odlično odigra Matjaž Javšnik. In tako je nastal frejm, ki sem ga izbral za to rubriko.

Premaknimo se malo nazaj v čas, ko je film začel nastajati. V leto 1999. Uh, prejšnje stoletje, tisočletje. Na sprehodu skozi staro mestno jedro Ljubljane mi je Vojko omenil, da želi posneti film, in vprašal, ali bi bil jaz snemalec, direktor fotografije. Skupaj sva posnela že kar nekaj stvari, med njimi je bil najzanimivejši **Odklop** (1997–1999), dokumentarno-igrana oddaja, posneta v slogu resničnostnih oddaj, ki je bila predvajana na Kanalu A.

Odklop je bil praktično ves posnet »iz roke« in na ta način naj bi posnel tudi **Zadnje večerjo**. Sredstev za snemanje ni bilo, vsaj ne državnih ali televizijskih. Svoje prihranke za film, da smo sploh lahko razmišljali, da ga bomo posneli, sta dala Vojko in Matjaž, velika večina nas ostalih pa je v nastanek filma vložila svoj čas in znanje. Rekli smo si, da če bo film uspešen, ga bodo ljudje gledali – in tako bomo zaslužili za honorarje. Sam sem v tistem času skoraj vse snemal preko VPK-ja (Video produkcija Kregar). Andreja Kregarja sem vprašal, če si lahko privoščim, da me dober mesec ne bo, ker bom snemal film. Mislil sem, da me bo razumel, vendar nad idejo ni bil prav nič navdušen. Kljub temu sem se odločil, da se 100-odstotno vržem v film. Nikoli mi ni bilo žal!

Ves film smo z manjšo digitalno kamero in igralci zvalili v mesecu dni. S kamero v filmu snema eden od dveh protagonistov, seveda pa sem bil v resnici to jaz. Drago Milinović, ki igra Huga, mi je ves čas sledil kot senca. Določil sem celo, kje v filmu se bodo zgodile neostrine, kot bi jih naredila takšna manjša digitalna kamera, ki je nastavljena na avtomatsko ostrenje. Vsa gibanja in zoomiranja kamere ter lokacije so bili natančno določeni, čeprav na filmu vse deluje spontano. Želel sem, da gledalec verjame, da Hugo snema vse, kar vidimo.

Ko smo vse zvalili, smo se odločili, da posnamemo 3 ali 4 dejanske sekvence v kostumih, z masko, nekaj lučmi in scenografijo. Čisto zares. To smo storili in skolorirali, nato pa povabili prijatelje in znance v kino Komuna, kjer smo na velikem platnu zavrtili posneto. Imeli smo torej testno predvajanje s testno publiko. Gledalci so bili zelo pozitivno naklonjeni vsemu, kar so videli. Zanimivo je bilo tudi mnenje gospoda kinooperaterja, ko smo šli do njega, da nam vrne DVD, s katerega smo gledali posnetke v dvorani. Rekel je: »Ta film bodo ljudje radi gledali. Kar pogumno!« Veseli, da smo dobili toliko pozitivnih mnenj, smo se lotili snemanja.

Rubrika nastaja
v sodelovanju z
**Združenjem filmskih
snemalcev (ZFS).**

Film **Zadnja večerja** smo v sedmih dneh posneli s profesionalno digitalno kamero, ki smo si jo izposodili pri VPK-ju. Uspelo nam je. Sledila je montaža slike, zvoka ... Vojku Anzeljcu in Matjažu Javšniku je uspelo naknadno, torej ko je bil film zmontiran, pridobiti sredstva za povečavo na filmski trak. Na ARRI-ju v Münchnu smo naredili še barvno korekcijo in prenos na filmski trak ter izdelali 35-mm kopije, saj so se takrat filmi v kinih predvajali s filmskih trakov, kopije pa so potovale tudi na filmske festivale ali pa smo jih osebno kam odpeljali.

Zadnja večerja je bila na festivalih lepo sprejeta, prejela je kar nekaj nagrad. Sam sem s filmom obiskal ruski Soči, kjer je hkrati potekal festival ruskega in debitantskega filma. Po projekciji v eni izmed dvoran sem po pogovoru z gledalci pred dvorano prejemal čestitke navdušenih in objokanih gledalcev. Uh, kakšni zanimivi občutki, ko sem tam stal v dvomih, ali bo film ljudem všeč. V imenu vse ekipe sem v Sočiju sprejel posebno nagrado žirije. Ne vem, zakaj sem misli, da bom od takrat naprej snemal samo še filme in eden bo boljši od drugega ... hmmm ...

V Sloveniji si je film v kinih ogledalo okrog 70.000 gledalcev. Koloseja takrat še ni bilo. To je velik uspeh. Zelo sem ponosen na ta film.

Najljubšega frejma iz **Zadnje večerje** v bistvu nimam, več je takšnih, ki so mi všeč ... Na koncu sem izbral tega, saj se mi zdi zelo pomemben za začetek filma.

